

נולד ב - 16.7.1930

נפטר ב - 28.12.2009

בן לבוניק וגוסטה דיסטנפלד

היה נשוי לגינה

אב לעומר, טל, נירית וצפריר

לזכרו של עמוס

עמוס נולד ב – 16 ביוני 1930 בבית אלפא, בן לגוסטה ובוניק דיסטנפלד. אח בוגר לרעיה ובן דודה של סוניה. "ילדי בר" כך הוא כינה את תקופת ילדותו. מחד- חופש, טיולים בהר, בילוי ב"סחנה הקטנה" ושוטטות עם קבוצת בני גילו. ומאידך – השיטות הנוקשות: חובת השינה בצהריים, התרד שחייבים לאכול, והערבים שבילה בבית הילדים כעונש על תעלוליו...

ילדותו בחברת הילדים המשותפת רצופה זיכרונות מ"רכבת העמק": איך היו מסדרים את הקונדוקטור כדי לשלם פחות, והנסיעות עם אימא לחיפה, וכן החוויות והאירועים שליוו כל נסיעה ברכבת, שהזדחלה לאיטה. בגיל שתים-עשרה החל לעבוד כטרקטוריסט מן המניין, תחת השגחתו של בנימין דרור. בגיל זה גם החל

את לימודיו במוסד עם המורה יצחק גולני. בתקופת המוסד יצאו למחנות, למדו מעט, ובעיקר התעללו במורים, וצמחו להיות בוגרים בטרם עת.

מלחמת השחרור פרצה בשנתם האחרונה במוסד – בלילות שמרו, ובמאי 1948 גויסו לצבא, עוד בטרם מלאו להם 18 שנים. עמוס כמו רבים מנערי העמק, גויס לגדוד 13 בגולני. הם היו עדים להפצצה בכאוכב, לשריפה בשער הגולן ובמסדה, ומאוחר יותר השתתפו בנסיגה לעבר עמק יזרעאל, כשהם מפעילים את מכונת הירי, ואחר כך לקחו חלק בכיבוש נצרת. בהמשך המלחמה עברו לנגב, השתתפו שם בקרבות, ועמוס נפצע מרסיס בחזה. הפציעה חתמה את הפרק הצבאי, והוא שוחרר ושב לכור מחצבתו – הפלחה בקיבוץ.

עבודה מאומצת מצאת החמה ועד שעות הערב בשטחים שחלקם רחוקים מהבית. וכשבאה הבצורת בשנת 1951, הם פנו לעבודות חוץ בנגב, גם מול רצועת עזה, כאשר עמוס כבר מרכז את הפלחה באותן שנים. מתמודדים עם תנאי קיום קשים, ועם גנבות שקים, כשהם רחוקים מהבית, מנותקים ונמצאים תחת סכנה ביטחונית.

בשנת 1951 נשא עמוס את גינה לאישה. הוא המשיך לרכז את הפלחה ולעבוד בשטחים שנמצאו בבית קמה. הזוג הפך למשפחה עם בואם לעולם של עומר הבכור (1954) וטל (1957). באוקטובר 1956 פרץ מבצע קדש, עמוס גויס ליחידת הסיור של חטיבה 9 והשתתף בלחימה בשארם א-שייח.

בשנת 1960 עמוס החליט להשלים את השכלתו בקורס לפעילי-משק, שהתקיים במכללת רופין, ובהמשך למד חקלאות ברחובות - 12 שנים אחרי סיום לימודיו במוסד החינוכי. בסיום לימודיו נבחר עמוס למרכז משק, אך לאחר שנה וחצי, כתוצאה של חילוקי דעות סיים את תפקידו, והחל לשמש נהג משאית בציד הכבד.

בשנת 1965 יצאה המשפחה המורחבת, עליה נמנה גם צפי, לשליחות חקלאית בחבל קאזווין שבאיראן. המטרה הייתה לבנות מערכת חקלאית מתקדמת, וללמד את הכפריים לעבד את האדמות. בבגדי עבודה ותוך מחויבות גבוהה, התגייס עמוס למשימה, ועסק בקידוח בארות ובניית תעלות לשם חלוקת מים לחקלאים. כמו כן עסק בהקמת תחנת ניסיונות וחוות אספסת על שטחי מלחה. הוא אף זכה לביקור של השאח בכבודו ובעצמו. במהלך השהות באיראן נפטר סבא בוניק, וסבתא גוסטה הצטרפה למשפחה, שהרבתה לטייל באזור.

עמוס עשה חיל בתפקידו והאריך את שהותו בשנה נוספת. בתום שלוש שנים הגיעה רעיה לקאזווין, כדי לבקר וגם להחזיר את שלושת הבנים הביתה. גינה ועמוס יצאו לטיול גדול, שנמשך כחצי שנה: בהודו, בורמה, תאילנד, קמבודיה, הונג-קונג, רחבי ארה"ב ולקינוח דנמרק ונורבגיה.

בשנת 1970 נולדה נירית, נסיכה לאחר שלושה בנים. עמוס הצטרף לחברת "הזרע" כמדריך, ובהמשך ניהל את מכון הניקוי בחיפה במשך חמש שנים. בתום התקופה התמנה לתפקיד של מדריך פלחה ומספוא, בעקבות פניה של משרד החקלאות, אותו מילא 11 שנים. בסיום התפקיד עבר לעבוד ב"תערובות הצפון" שבאיכסאל. עמוס היה איש המקצוע בנושא זרעים, ושימש משווק ואיש שטח של משפחת חמים.

במשך עשר שנים. ילדיו נישאו, ולמשפחה נוספו שבעה נכדים ונכדות. בשנת 2003 סיים את עבודותיו, ושב הביתה אל הקיבוץ. השתלב בנוי, ועשה למען עצמו ותחביבו – רכיבה על סוסים. הוא נהג לשחות בשעות הבוקר, ונהג לעשות הליכות. לפני ארבע שנים החמירה מחלת הסוכרת והכניעה אותו. הוא רותק לביתו, ובהמשך עבר לבית הסייעודי.

אנו נפרדים היום מעמוס – איש עבודה, איש משפחה, אח, בעל, אבא וסבא אהוב. עמוס היה כמו אגוזי הפקאן, הצומחים על העץ. לעיתים קשה מבחוץ, אבל תוכו עשיר וטוב. היה אדם רגיש ופגיע, שרצה את הטוב ביותר עבור משפחתו, ובעיקר עבור הקיבוץ בו נולד, גדל ואותו אהב אהבת נפש כל רגע מחייו.

יהי זכרו ברוך.

המשפחה

כתב הילל:

כתב המשורר יורם טהרלב: "אנחנו שנינו מאותו הכפר"... כך היינו, עמוס ואני. ילדות משותפת של בנים לדור החלוצים, שנאחז במורדות הגלבוש וייבש את הביצות במזרח העמק שלנו. ילדות של התחלות, מחסור ויחפנות ביישוב מבודד ומרוחק, חשופים למטחי ירי מהגלבוש, בנים להורים הנאבקים על קיום ובטחון, עם מעט מזמנם וכוחם לילדיהם. הורינו, של עמוס ושלי, גרו שנים רבות בשכנות של דלת-מול-דלת ויחד עבדנו על שעורי-בית לאור מנורות נפט, לפני דור החשמל.

גדלנו בנים להורים עובדי שדה, המבלים ימים ארוכים במגפי גומי בהשקיית שדות בית-אלפא. הספקנו עוד לעבוד איתם, לרתום סוסים למחרשה ומגוב, למשדדה ועגלה, עד הגיע עידן הטרקטור והמכונות. עמוס ואני ישבנו על הטרקטור כשעוד בקושי הגענו עם הרגליים לפדלים. למדנו גם להחזיק את הגה המכונות, לנהוג בגניבה מכונות מזדמנות, "לסחוב" אפנוע מזדמן ולעבור "טסט" על משאית מזדמנת של עין-חרוד.

הווי של תנועת-נוער עם מחנות, טיולים ופעולות שהתערבבו לנו באימוני לוחמה ב"הגנה", וכבר כל כיתתנו - קבוצת "אורן" - במלחמת העצמאות הקשה. עמוס כמקלען נועז נגד הפולשים העיראקים, ב"סנדלה" שבחזית ג'נין, כשאני צופה בהם ממרומי הקרב ב"מזאר". בקרבות הנגב, במבצע "אסף", בקרב על "שייך נוראן" (קיבוץ מגן היום) נקברה עמדתו של עמוס מתחת לשרשראות טנק מצרי. הוא ניצל בנס ורק לאחר מכן נפצע מרסיסי פגז מצרי ונשא בגופו כל חייו רסיס שנשאר בו.

ל"אום-רשרש", אילת היום, הוא כבר הגיע אלינו לביקור כאורח פצוע. ושוב דברי המשורר: "תמיד בפרדסים ובשדרות, אהבנו את אותן הנערות"... שנינו מקימים משפחות. ילדים ראשונים, ושוב מלחמה – מבצע "קדש", מבצע סיני - ואנו ביחד בנתיב הקשה של חטיבה 9. נפגשים בקרב ב"דהב" ובהיתקלות בוואדי "קיד", ושוב נפרדים. אחרי כיבוש "שארם-א-שייך" אנו זוכים להיות בין הראשונים להשתכשך במימי ים-סוף ב"שארם", עם מפקדנו אברהם יפה. היה זה עמוס שהעביר עבורי את התת-מקלע "קארל-גוסטב", קשור מתחת לג'יפ, שלל מצרי למזכרת.

יחד יצאנו לקורס פלחה במדרשת רופין ומאז אנו בשדות הפלחה בבית ובנגב – לעיתים מרוחקים זמן רב מהבית ומהמשפחה. פעם הוא מרכז הפלחה ופעם אני. באותם הימים עשינו צעדים ראשונים של השקיה מודרנית, עם צינורות ניידים והמטרה, שהייתה מהפך לעומת הורינו החלוצים. בתחילת שנות ה-60 חשנו שאנו רוצים להרחיב אופקים. ניסינו והתקבלנו כמדריכי חקלאות לסיוע באפריקה. הורינו וחברינו בקבוץ לא קיבלו ולא אישרו את זה ונאלצנו לוותר, אבל בהמשך מצאנו את עצמנו כוססים ציפורניים בעת מלחמת "ששת הימים", כאשר שנינו תקועים בשליחויות בחוץ-לארץ, עמוס באיראן כיועץ חקלאי ואני בארצות-הברית.

עמוס לא היה מאותם אנשים המכונים "איש רעים להתרועע". הוא העדיף לפעול ולעבוד בעצמו ובמקום בו בחר. כך גם בחייו הפרטיים – משקיע יותר בביתו שלו, במשפחתו, ואינו מרבה לערב את עצמו בחיי הקיבוץ ובפעילותו. עמוס כמדריך וכיועץ בנושאי פיתוח וטיפוח חקלאיים, עמוס כמומחה חקלאי בחברות שונות, בונה לעצמו מעמד והכרה. צברנו שנים וגיל, זכינו לקחת חלק בהקמת המדינה ולראות אותה מתפתחת ומתקדמת. ראינו את הקיבוץ פושט ולובש צורה. עמוס זכה להגיע לגיל מכובד ולצבור לא מעט הישגים. יחד עם גינה ועם משפחתו הענפה, על ילדיו ונכדיו, אנו מלווים אותו בדרכו האחרונה למנוחה באדמת בית-אלפא, שעליה עמל, בה השקיע ואותה אהב וטיפח. יהי זכרו ברוך.

הילל